

Tėvai turėtų mokytojams pasakyti, kokia forma jie norėtų bendrauti, bendradarbiauti su mokytojais. Galimi bendravimo būdai:

- ❖ Bendravimo sąsiuvinis- čia galėtų būti perteikiama pagrindinė informacija apie mokinio veiklą, elgesį, užduotis pamokoje ir pan.;
- ❖ Vaiko stebėjimas per pamoką (būtina tai suderinti su mokytoju ir suvokti savo vietą pamokoje- netrukdyti mokytojui, vertinti ne mokytojo, bet savo vaiko veiklą);
- ❖ Lankymasis namuose;
- ❖ Individualūs pokalbiai, konsultacijos mokykloje (jų tikslas gali būti įvairus);
- ❖ Atvejų analizė (bendras tėvų, mokytojų ir specialistų susirinkimas, siekiant aptarti konkretaus vaiko pasiekimus, galimybes, sudaryti tolesnį ugdymo planą);
- ❖ Bendri klasės susirinkimai.

Taigi, tėveliai, visai nesvarbu, kokią bendravimo ir bendradarbiavimo su mokyklos pedagogais formą pasirinksite. Svarbiausia- domėkitės savo vaiko pasiekimais, jo žiniomis, jo gebėjimais.

Mokytojai visada pasiruošę Jus išklaudyti, patarti, priimti Jūsų pastebėjimus.

Skirta tėvams

ATMINTINĖ

Pedagogų ir tėvų bendradarbiavimas, ugdant specialiųjų poreikių turinčius vaikus

Sudarė Klaipėdos r. Endriejavo vidurinės mokyklos
specialioji pedagogė Edita Janušauskienė

2010m.

Jei mokyklos Specialiojo ugdymo komisija arba miesto/ rajono Pedagoginė psichologinė tarnyba, gavusi tėvų sutikimą, nustato, kad mokinys turi specialiųjų ugdymo(si) poreikių, tuomet nusprendžiama, pagal kokią programą (adaptuotą ar modifikuotą) bus siūloma jį ugdyti:

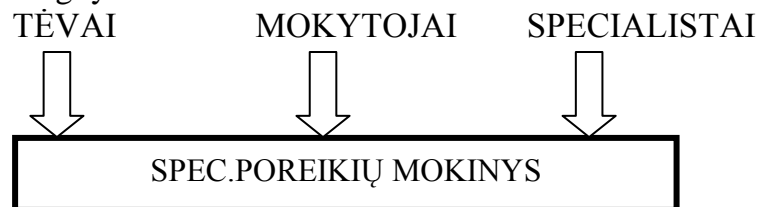
- ❖ programos modifikavimas suprantamas kaip nežymus turinio keitimas bei iš esmės kitų mokymo būdų taikymas. Tokia programa suteikia galimybę įgyti valstybinius standartus atitinkantį išsilavinimą;
- ❖ programos adaptavimas- tai žymus turinio paprastinimas, konkretinimas, siaurinimas, pritaikant jį mokinio gebėjimams ir realiam mokymosi lygiui.

Tėvams reikia atminti- mokymosi programa nebus nei modifikuojama, nei adaptuojama, jei tėvai nesutiks. Tokiu atveju mokinys bus toliau mokomas pagal Bendrąsias programas drauge su visa klase.

Jei tėvai sutinka su tuo, ką nustatė Specialiojo ugdymo komisija ar Pedagoginė psichologinė tarnyba, tuomet mokytojai, ugdantys tą mokinį, parengs jam nustatytas programas ir, remdamiesi sudarytomis programomis, dirbs su tuo mokiniu pamokose. Tėvai su programomis susipažįsta, jei su jomis sutinka- pasirašo.

Mokykloje ugdant specialiųjų poreikių turintį mokinį, ypač aktualus tampa tėvų ir mokytojų bendradarbiavimas!

Tėvai dažnai nesuvokia ar net nesistengia suvokti, kad jie (kaip mokytojai ar mokykloje dirbantys specialistai) yra lygiateisiai ugdymo komandos nariai:

Mokytojams labai svarbu, kad tėvai:

1. Teiktų informacijos apie vaiko mokymosi stilių ir koku būdu vaikas lengviausiai kaupia patirtį; kokia vaiko emocinė ir psichologinė būseną; kokie jo santykiai su bendraamžiais;
2. informuotų apie savo lūkesčius, susijusius su vaiko pasiekimais;
3. būtų aktyvūs ir susipažintų su mokytojų darbo specifika (stebėtų pamokas ir pan.);
4. domėtusi savo vaiko pasiekimais, integruotų tai, kas išmokta į kasdieninio gyvenimo ritmą.

Pedagogai ir specialistai, turintys galimybę pabendrauti su tėvais:

1. konsultuoja juos dėl vaikai rekomenduojamų alternatyvių mokymo būdų taikymo;
2. komentuoja mokinio pasiekimus ir problemas;
3. skatina emociškai paremti vaiką;
4. laukia tėvų pasiūlymų, klausimų.

Akivaizdu, kad niekas geriau nepažįsta savo vaikų nei tėvai. Todėl mokytojai labai skatina juos dalytis savo baimėmis, rūpesčiais ir patyrimu. Ugdant specialiųjų poreikių mokinį tėvai ir pedagogai vienas kitą taip pat gali ugdyti: *pedagogai*, išsiaiškinę tėvų bendravimo su vaikais ypatumus, skatina ir puoselėja tėvų gebėjimą ugdyti, įtvirtinti vaikams jiems būtinus įgūdžius; *tėvai* savo ruožtu ugdo pedagogų gebėjimą išvelgti ir tinkamai aiškintis subtilius vaiko elgesio, jausmų niuansus. Todėl **pedagogams ir tėvams labai svarbu bendrauti, kalbėtis:** kalbantis neretai pastebima, kad vaikas skirtingai elgiasi namuose ir mokykloje, nevienodai reaguoja į tuos pačius žodžius, skirtingai atlieka užduotis.